

četudi je poročilo pri tem predlagalo postopnost, saj naj bi to veljalo samo za nove učitelje, medtem ko bi se stari učitelji lahko vključili v novi način dela prostovoljno.

Za kaj je šlo pri reformi, pa nemara lahko posredno razberemo iz očitnih znakov moralne panike, ki pretresa francosko javnost glede šolstva in v tem pogledu lahko najdemo številne podobnosti z mnogimi drugimi državami, kajpak tudi s Slovenijo. Mediji, ki so svobodni v mejah, ki jih riše prosti medijski trg, postavljajo šolske tematike precej visoko na lestvici tistih, ki pritegujejo pozornost bralcev. Javnosti so ob napovedih reforme sporočili rezultate povsem resne raziskave o nasilju v šolah. Tipično, če pustimo ob strani bolj rumeni tisk, je desno nagibajoči *Le Figaro* poudaril predvsem porast nasilja in se zgrozil nad naraščanjem težjih fizičnih nasilnih dejanj zlasti na ravni srednjih šol. *Le Monde* je podatke iz poročila bral nekoliko drugače, saj je opozoril, da ugotovljeni porast nasilja in zlasti njegovih najtežjih oblik zadeva 10 % vseh šol. Pri tem pa je podatke še nekoliko relativiziralo dejstvo, da se je vmes spremenila metodologija spremljanja pojava nasilja v šolah zaradi uvedbe novega računalniškega programa za beleženje in obdelavo informacij. Ni da bi govorili o pisanju, ki se je pojavilo na še nižjih registrih javnega obveščanja, češ da sodobna šola učence nauči delati z računalnikom, potem pa srednješolke domnevno to svoje znanje uspešno uporabljajo za udejstvovanje v prostituciji. Moralna panika glede šolstva je vsekakor vse preveč priročno sredstvo krepitev politične opcije, ki prisega na red in mir, da ne bi bila ustrezno uporabljena. Tudi prepoved nošenja izrazitih verskih simbolov v šolah je po dikciji Stasijevega poročila s konca leta 2003 mogoče brati kot izraz resnega uveljavljanja koncepta ločitve religije in šole, ki jo je že l. 1882 v Franciji vpeljal Jules Ferry. Toda v politični realnosti se uvajanje zakona spreminja v vir senzacij, pri tem pa niti ni povsem jasno, kateri od političnih smeri to najbolj ustreza.

Vračanje avtoritete

Nostalgija po avtoriteti v šoli je kajpak prevedljiva v množično željo po avtoriteti oblasti nasploh. Gledano z drugega zornega kota pa se temu pravzaprav ne kaže čuditi. Modeli permissivne vzgoje, ki so se še posebej okrepili po znamenitem letu 1968, so prevladali v pedagoških doktrinah, čeprav so v sami šolski vsakdanjosti velikokrat proizvedli še več in predvsem bolj prefinjenih represij kot odkrita zunanja strogost. Ne glede na to, koliko so bili ti modeli učinkoviti, so že zato, ker so jih tudi nekoliko uporabljali, v kontekstu socialnih negotovosti in vsakovrstnih strahov sodobnih »družb tveganja« (Beck), v množičnem razumevanju družbenih dogajanj